

Յովելի Գիրքը և Լատդիկեական Յոթներորդ-Օրյա Ադվենտիստական Եկեղեցին - Թիւ Երկու

Jeff Pippenger

2025-12-02

Թիվ երկու

«Խորապէս անկեղծ տենչանքով եմ սպասում այն ժամանակին, երբ Հոգեգալստյան օրվա իրադարձությունները պիտի կրկնվեն այն օրից էլ ավելի մեծ գորությամբ: Հովհաննէսն ասում է. «Տեսայ զայլ հրեշտակ իջեալ յերկնից, որ ուներ իշխանութիւն մեծ, և երկիրը լուսաւորեցաւ նորա փառքով»: Այն ժամանակ էլ, ինչպէս Հոգեգալստյան շրջանում, մարդիկ պիտի լսեն իրենց ուղղված ճշմարտությունը, յուրաքանչյուր ոք՝ իր սեփական լեզվով:»

«Աստված կարող է նոր կյանք շնչել յուրաքանչյուր այն հոգու մեջ, որ անկեղծորեն ցանկանում է ծառայել Նրան, և կարող է գոհասեղանից վերցված կենդանի ածուխով դիպչել շուրթերին ու պատճառել, որ դրանք պերճախոս դառնան Նրա փառաբանությամբ: Հազարավոր ձայներ կլցվեն Աստծո Խոսքի սքանչելի ճշմարտությունները հոչակելու գորությամբ: Կակազ լեզուն կարձակվի, և երկչոտները կգորանան՝ ճշմարտության մասին խիզախ վկայություն կրելու համար: Թող Տերը օգնի Իր ժողովրդին մաքրել հոգու տաճարը ամեն պղծությունից և այնպիսի սերտ կապ պահպանել Իր հետ, որպեսզի նրանք մասնակից լինեն վերջին անձրևին, երբ այն թափվի»: Review and Herald, July 20, 1886.

Հոգեգալուստը, երբ դիտարկվում է որպէս Տիրոջ տոն, չի կարող առանձնացվել Զատիկից, Անթթխմոր հացի տոնից, առաջին պտուղների ընծայից և Շաբաթների տոնից: Հոգեգալուստը ժամանակահատված է, թեև այն նաև ժամանակի մի կետ է: Ահա թե ինչու այն կոչվում է «Հոգեգալստյան ժամանակաշրջան»: Այդ ժամանակաշրջանը սկսվեց Քրիստոսի մահով, թաղմամբ և հարության: Իր համբարձումից հետո Քրիստոսը սկսեց անձնական խրատի քառասուն օր, որին հաջորդեցին տասը օր վերնատանը, որտեղ միասնությունը իրականացվեց: 9/11-ը սկսեց մի ժամանակահատված, որն ավարտվում է Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրենքով: Այդ կիրակնօրյա օրենքը ներկայացված է Հոգեգալստյան օրով՝ որպէս ժամանակի մի կետ. ժամանակի մի կետ, որին նախորդել է մի ժամանակահատված, որը սկսվել է 9/11-ին: 9/11-ից մինչև կիրակնօրյա օրենքը կրկնվում է «Հոգեգալստյան ժամանակաշրջանը»:

Պետրոսը բացատրեց, որ «կրակե լեզուների» հրաշալի երևույթը հարբեցողների խելահեղություն չէր, այլ Հովելի գրքի կատարման դրսևորումը, որովհետև պատգամի դեմ հակաճառություն էր բարձրացվել: «Լեզուները» ներկայացնում են պատգամի մատուցումը, իսկ կրակը ներկայացնում է Մուրբ Հոգին: Հոգեգալստյան պատգամը ներկայացնում է աստվածայնության (Աստված սպառող կրակ է) և լեզվի մարդկայնության միավորումը: Ինչպէս Պետրոսը ներկայացնում է հարյուր

քառասունչորս հազարը վերջին անձրևի ժամանակ, այնպես էլ վիճաբանող հրեաները ներկայացնում են նախկին ուխտի մի ժողովուրդ, որ շրջանցվում է հենց այն ժամանակամիջոցում, երբ վերջին անձրևը թափվում է:

Եվ բոլորը լցվեցին Սուրբ Հոգով և սկսեցին խոսել այլ լեզուներով, ինչպես որ Հոգին նրանց տալիս էր արտահայտվել: Եվ Երուսաղեմում բնակվում էին հրեաներ՝ երկյուղած մարդիկ, երկնքի տակ եղող ամեն ազգից: Եվ երբ այս լուրը տարածվեց, ժողովուրդը հավաքվեց և շփոթվեց, որովհետև յուրաքանչյուրը լսում էր, թե նրանք խոսում էին իր սեփական լեզվով: Եվ բոլորը զարմացած ու հիացած՝ ասում էին միմյանց. «Ահա, մի թե սրանք բոլորը, որ խոսում են, Գալիլեացիներ չեն: Ապա ինչպե՞ս է, որ մենք յուրաքանչյուրս լսում ենք մեր սեփական լեզվով, որի մեջ ծնվել ենք: Պարթևներ, Մարեր և Եղամացիներ, և Սիջագետքում, Հրեաստանում, Կապադովկիայում, Պոնտոսում և Ասիայում, Փոյուզիայում և Պամփյուլիայում, Եգիպտոսում և Կյուրենեի շուրջը գտնվող Լիբիայի կողմերում բնակվողներ, ինչպես նաև Հռոմից եկած պանդուխտներ՝ հրեաներ և դարձի եկածներ, Կրետացիներ և Արաբացիներ, մենք լսում ենք, թե նրանք մեր լեզուներով խոսում են Աստծո՝ հրաշալի գործերի մասին»: Եվ բոլորը զարմացած էին ու տարակուսանքի մեջ՝ ասելով միմյանց. «Ի՞նչ է նշանակում այս»: Իսկ ուրիշները, ծաղրելով, ասում էին. «Սրանք քաղցր գինով են լցված»: Բայց Պետրոսը, կանգնելով տասնմեկի հետ, բարձրացրեց իր ձայնը և ասաց նրանց. «Հրեաստանի մարդիկ և դուք բոլորդ, որ բնակվում եք Երուսաղեմում, այս ձեզ հայտնի լինի, և ականջ դրեք իմ խոսքերին. որովհետև սրանք հարբած չեն, ինչպես դուք եք կարծում, քանի որ դեռ օրվա երրորդ ժամն է»: Գործք 2:4–15:

Պետրոսը բացատրում է Հոգեգալուստը՝ որպես Հովելի գրքի կատարման իրողություն: Նա այդպես է անում մարգարեաբար, երբ ներկայացված է ամբողջ աշխարհը, որովհետև հատվածը նշում է, որ ունկնդիրները եկել էին «երկնքի տակ գտնվող ամեն ազգից»: 9/11-ին երկիրը լուսավորվեց Քրիստոսի փառքով, և ապա կրկին՝ կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, հարյուր քառասունչորս հազարը կատարյալ կերպով պիտի արտացոլեն Քրիստոսի փառքը, երբ նրանք բարձրացվեն որպես դրոշ ամբողջ աշխարհի առաջ: Հոգեգալստյան ժամանակաշրջանը սկսվեց 9/11-ին և ավարտվում է կիրակնօրյա օրենքով:

«Մեզանից ոչ ոք երբեք չի ստանա Աստծո կնիքը, քանի դեռ մեր բնավորությունների վրա թեկուզ մեկ բիծ կամ արատ կա: Մեզ է թողնված շտկել մեր բնավորությունների թերությունները, մաքրել հոգու տաճարը ամեն տեսակ պղծությունից: Այն ժամանակ ուշ անձրևը կթափվի մեզ վրա, ինչպես վաղ անձրևը թափվեց աշակերտների վրա Պենտեկոստի օրը:»

«Մենք չափազանց հեշտությամբ բավարարվում ենք մեր ձեռքբերումներով: Մենք մեզ հարուստ ենք զգում և բարիքներով հարստացած, և չգիտենք, որ «թշվառ ենք, և ողորմելի, և աղքատ, և կույր, և մերկ»: Այժմ ժամանակն է ուշադրություն դարձնելու Ճշմարիտ Վկայի խրատին. «Խորհուրդ եմ տալիս քեզ Ինձնից գնել կրակով փորձված ոսկի, որպեսզի հարստանաս, և սպիտակ հանդերձներ, որպեսզի հագնվես, և քո մերկության ամոթը չերևա, և քուրք դիր աչքերիդ, որպեսզի տեսնես»:

...»

«Այժմ է, որ մենք պետք է մեզ և մեր երեխաներին աշխարհի ապականությունից անարատ պահենք: Այժմ է, որ մենք պետք է լվանանք մեր բնավորության հանդերձները և սպիտակեցնենք դրանք Գառան արյամբ: Այժմ է, որ մենք պետք է հաղթահարենք հպարտությունը, կրքերը և հոգևոր ծուլությունը: Այժմ է, որ մենք պետք է արթնանանք և վճռական ջանք գործադրենք բնավորության համաչափության համար: «Այսօր, եթե Նրա ձայնը լսեք, մի՛ կարծրացրեք ձեր սրտերը»: Մենք գտնվում ենք մի չափազանց փորձառու դրության մեջ՝ սպասելով, հսկելով մեր Տիրոջ հայտնվելուն: Աշխարհը խավարի մեջ է: «Բայց դուք, եղբայրներ՝ ը, – ասում է Պողոսը, – խավարի մեջ չեք, որպեսզի այն օրը ձեզ վրա գա ինչպես գող»: Աստծո նպատակը մշտապես այն է՝ խավարից լույս հանել, վշտից ուրախություն, և հոգնածությունից՝ հանգիստ՝ սպասող, տենչացող հոգու համար:»

«Ի՞նչ եք անում, եղբայրներ՝ ը, պատրաստության այս մեծ գործում: Նրանք, ովքեր միավորվում են աշխարհի հետ, ընդունում են աշխարհիկ կաղապարը և պատրաստվում գազանի նշանին: Իսկ նրանք, ովքեր անվստահ են իրենց անձի հանդեպ, խոնարհեցնում են իրենց Աստծո առաջ և ճշմարտությանը հնազանդվելով մաքրագործում են իրենց հոգիները, ընդունում են երկնային կաղապարը և պատրաստվում Աստծո կնիքին իրենց ճակատների վրա: Երբ հրամանագիրը դուրս գա և դրոշմը դրվի, նրանց բնավորությունը հավիտյան կմնա մաքուր և անարատ:»

«Հիմա պատրաստվելու ժամանակն է: Աստծո կնիքը երբեք չի դրվելու անմաքուր տղամարդու կամ կնոջ ճակատին: Այն երբեք չի դրվելու փառասեր, աշխարհասեր տղամարդու կամ կնոջ ճակատին: Այն երբեք չի դրվելու կեղծ լեզու ունեցող կամ նենգասիրտ տղամարդկանց ու կանանց ճակատին: Բոլոր նրանք, ովքեր ստանում են կնիքը, պետք է Աստծո առաջ լինեն անբիծ՝ երկնքի թեկնածուներ: Առաջ գնացեք, իմ եղբայրներ և քույրեր: Այս պահին ես կարող եմ միայն հակիրճ գրել այս կետերի մասին՝ պարզապես ձեր ուշադրությունը հրավիրելով պատրաստության անհրաժեշտության վրա: Ինքներդ քննեցեք Գրությունները, որպեսզի հասկանաք ներկա ժամի ահեղ լրջությունը»: Վկայություններ, հատոր 5, 214, 216:

Այստեղ Քույր Ուայթը Պենտեկոստեն նույնացնում է որպես ժամանակի որոշակի կետ՝ այն համապատասխանեցնելով Միացյալ Նահանգներում կիրականորա օրենքին, «երբ հրամանագիրը արձակվում է»: Սակայն, թեև նա կիրականորա օրենքն ու Պենտեկոստեն նշում է որպես ժամանակի որոշակի կետ, նրա՝ պատրաստության կոչող պատգամը մատնանշում է մի ժամանակահատված, որը նախորդում է կիրականորա օրենքին և նախապատկերավորված է Պենտեկոստեական եղանակով: Կիրականորա օրենքը յոթերորդ օրվա շաբաթի փորձությունն է, և 9/11-ից մինչև կիրականորա օրենքն ընկած ժամանակահատվածը կարելի է նույնացնել որպես Տիրոջ պատրաստության խորհրդանշական «օրը»: Պատրաստությունը նախորդում է փորձությանը:

«Վերջին անձրևը պիտի իջնի» հարյուր քառասունչորս հազարի վրա ճիշտ «ինչպես որ վաղ անձրևը իջավ աշակերտների վրա Հոգեգալստյան օրը»: Հոգեգալստյան եղանակով ներկայացված ժամանակաշրջանը սկսվեց ցողումով, երբ Քրիստոսը վերադարձավ Իր

համբարձումից հետո:

Եվ այս ասելով՝ նրանց վրա փչեց և ասաց նրանց. Առե՛ք Սուրբ Հոգին: Հովհաննես 20:22:

Նրա շունչը հաղորդում է Սուրբ Հոգին, և շունչն է, որ ծնում է խոսքերի հնչյունը: Հիսուսն է Բանը, և Նրա շունչը հաղորդում է Սուրբ Հոգին՝ Իր խոսքի փոխանցմամբ: Շունչն էր, որ կյանք պարգևեց Ադամի մարմնին, և շունչն է, որ կյանք է պարգևում Եզեկիելի հարություն առած մեռյալ չոր ոսկորների բանակին:

«Քրիստոսի գործը՝ Իր աշակերտների վրա Սուրբ Հոգին փչելով և Իր խաղաղությունը նրանց հաղորդելով, մի քանի կաթիլի նման էր այն առատ հեղեղից առաջ, որ պիտի տրվեր Պենտեկոստի օրը»: Spirit of Prophecy, volume 3, 243.

Հոգեգալստյան ժամանակաշրջանի սկզբում Քրիստոսի «շունչը» Սուրբ Հոգին հաղորդեց աշակերտներին, սակայն ումանք կասկածեցին:

Բայց Թովմասը՝ տասներկուսից մեկը, որ կոչվում էր Դիդիմոս, նրանց հետ չէր, երբ Հիսուսը եկավ: Ուստի մյուս աշակերտները նրան ասացին. «Մենք տեսանք Տիրոջը»: Բայց նա նրանց ասաց. «Եթե նրա ձեռքերի մեջ չտեսնեմ մեխերի հետքեր, և իմ մատը չդնեմ մեխերի հետքի մեջ, և իմ ձեռքը չխրեմ նրա կողի մեջ, չեմ հավատա»: Հովհաննես 20:24, 25:

Հոգեգալստյան ժամանակաշրջանը սկսեց «փորձության» մի շրջան՝ սկսվելով Քրիստոսի շնչով և Թովմասի կասկածի վեճով: Սկզբում Թովմասի վեճը նախատիպավորում է հրեաների վեճը Հոգեգալստյան շրջանի ավարտին: Սկզբում Քրիստոսը Իր խոսքն ու Սուրբ Հոգին փոխանցեց աշակերտներին, իսկ Հոգեգալստյան շրջանի վերջում աշակերտները փոխանցեցին խոսքն ու Սուրբ Հոգին աշխարհին:

Այն գործը, որ Քրիստոս կատարեց, երբ Նա փչեց աշակերտների վրա, երկրորդ վկայությունն էր այն նույն գործի, որ Նա հենց նոր կատարել էր Էմմավուսի ճանապարհին եղող աշակերտների հետ:

Եվ եղավ, մինչ նրանք միմյանց հետ խոսակցում և խորհրդածում էին, Ինքը՝ Հիսուսը, մոտեցավ ու նրանց հետ գնում էր: Բայց նրանց աչքերը բռնված էին, որպեսզի Նրան չճանաչեն: ...

Եվ նա ասաց նրանց. «Ո՛վ անմիտներ և սրտով դանդաղ՝ հավատալու այն ամենին, ինչ մարգարեները խոսել են. Մի՞թե Քրիստոսը չպետք է կրեր այս չարչարանքները և մտներ իր փառքի մեջ»: Եվ Մովսեսից ու բոլոր մարգարեներից սկսելով՝ նա նրանց բոլոր Գրություններում մեկնում էր այն, ինչ վերաբերում էր իրեն: Եվ նրանք մոտեցան այն գյուղին, ուր գնում էին. և նա ձևացրեց, թե ավելի հեռու պիտի գնար: Բայց նրանք ստիպեցին նրան՝ ասելով. «Մնա՛ մեզ հետ, որովհետև երեկոյան է մոտենում, և օրը խիստ անցել է»: Եվ նա ներս մտավ՝ նրանց հետ մնալու: Եվ եղավ, երբ նրանց հետ սեղան էր նստել, նա վերցրեց հացը, օրհնեց, կտրեց և տվեց նրանց: Եվ նրանց աչքերը բացվեցին, և նրանք ճանաչեցին նրան, և նա աներևույթ եղավ նրանց տեսողությունից: Եվ նրանք ասացին միմյանց. «Մի՞թե մեր սիրտը չէր

բորբոքվում մեր մեջ, մինչ նա ճանապարհին խոսում էր մեզ հետ և մեզ համար բացում էր Գրությունները»։ Ղուկաս 24:15, 16, 25–32.

Ինչպես Հիսուսը էմմավուսում «նստեց ուտելու», այնպես էլ դրանից հետո Նա կերավ աշակերտների հետ։ Երկու դեպքում էլ ներկայացված է ուտելը։ Միասին դրանք ցույց են տալիս, որ Պենտեկոստեական ժամանակաշրջանի սկիզբը նշանավորվում է Սուրբ Հոգու շնչով, ինչպես նաև ուտելով։ Բացման իրադարձությունները վեճ են հարուցում մի դասի միջև, որ հավատում է, և մի դասի միջև, որ կասկածում է։ Ուտելը, Սուրբ Հոգու հաղորդումը և Գրքերի բացվելը ներառում են այն, որ Քրիստոսը Իր ուսուցումը սկսեց «Մովսեսից և բոլոր մարգարեներից»։ Քրիստոսի ուսուցումը փոխանցվում էր՝ վերցնելով Մովսեսի մարգարեական գիծը և այն համադրելով բոլոր մարգարեների գծերի հետ՝ այստեղ մի քիչ և այնտեղ մի քիչ։

Սեպտեմբերի 11-ին Եզեկիելի չորս հոգիների շունչը փչեց երեսույոթերորդ գլխի մեռած չոր ոսկորների վրա։ Այդ ժամանակ, ինչպես նախապատկերվում էր այն հրեշտակով, որ իջավ 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին և գորացրեց առաջին հրեշտակի պատգամը, Հայտնություն տասնութի հրեշտակը իջավ մի պատգամով, որ պետք է ուտվեր, ինչպես աշակերտները կերան Հոգեգալստյան ժամանակաշրջանի սկզբում։ Թովմասի չկամությունը հավատալու՝ ցույց է տալիս, որ երբ պատգամը ներկայացվում է, նշմարվում է սասանում։

Խոսելով 9/11-ին Երկվորյակ աշտարակների կործանման մասին՝ մեզ ասված է, որ Տերը վեր կացավ «սաստիկ կերպով ազգերին սասանելու»։ Կարևոր է հիշել, որ Աստծո ժողովրդի մեջ մի «սասանում» իրականացվում է նրանց միջոցով, ովքեր պայքարում են ճշմարտության պատգամի դեմ։ Կան «սասանումներ», որոնք արտաքին են, բայց եկեղեցու ներսում տեղի ունեցող ներքին սասանումները ծագում են ներկայացվող պատգամի միջավայրում։

«Ես հարցրեցի իմ տեսած ցնցման իմաստը, և ինձ ցույց տրվեց, որ այն պիտի պատճառվեր այն ուղղակի վկայությամբ, որ առաջ է բերվում Լաոդիկեցիներին ուղղված Ճշմարիտ Վկայի խորհրդով։ Սա իր ազդեցությունը պիտի գործի այն ընդունողի սրտի վրա և պիտի առաջնորդի նրան բարձրացնելու չափանիշը և հնչեցնելու ուղղակի ճշմարտությունը։ Ոմանք չեն տանի այս ուղղակի վկայությունը։ Նրանք պիտի ելնեն դրա դեմ, և հենց սա է, որ պիտի ցնցում առաջացնի Աստծո ժողովրդի մեջ։»

«Ես տեսա, որ Ճշմարիտ Վկայի վկայությանը նույնիսկ կեսով ուշադրություն չի դարձվել։ Այն հանդիսավոր վկայությունը, որից կախված է եկեղեցու ճակատագիրը, թեթևամտորեն է գնահատվել, եթե նույնիսկ ամբողջովին արհամարհված չէ։ Այս վկայությունը պետք է խոր ապաշխարություն գործի. բոլոր նրանք, որ այն ճշմարիտ կերպով ընդունում են, կհնազանդվեն դրան և կմաքրվեն»։ *Early Writings*, 271.

Ներքին «սասանումը» պատճառվում է նրանց կողմից, ովքեր դիմադրում են Լաոդիկեայի պատգամի ներկայացմանը։ Քույր Ուայթը 1888 թվականի Զոնսի և Վազոների լուրը նույնացնում է Լաոդիկեայի պատգամի հետ։

«Այն պատգամը, որ տրվել է մեզ Ա. Թ. Ջոնսի և Է. Ջ. Վագոների միջոցով, Աստծո պատգամն է Լաոդիկեան եկեղեցուն, և վա՛յ նրան, ով դավանում է, թե հավատում է ճշմարտությանը, սակայն ուրիշներին չի արտացոլում Աստծո կողմից տրված ճառագայթները»: The 1888 Materials, 1053.

Լաոդիկեայի պատգամին դիմադրությունը առաջացնում է սասանում, և Քույր Ուայթը 1888 թվականի պատգամը համադրում է Հայտնություն տասնութի հրեշտակի իջնելուն:

«Նախապես կազմված կարծիքներից հրաժարվելու և այս ճշմարտությունն ընդունելու չկամությունն էր, որ հիմք էր հանդիսանում Մինեապոլիսում Եղբայրներ Վագոների և Ջոնսի միջոցով Տիրոջ լուրի դեմ դրսևորված ընդդիմության մեծ մասի համար: Այդ ընդդիմությունը բորբոքելով՝ սատանան մեծ չափով կարողացավ մեր ժողովրդից հեռու պահել Սուրբ Հոգու այն հատուկ գորությունը, որ Աստված տենչում էր նրանց հաղորդել: Թշնամին խոչընդոտեց նրանց ստանալու այն արդյունավետությունը, որ կարող էր իրենցը լինել՝ ճշմարտությունը աշխարհին հասցնելու գործում, ինչպես առաքյալները հռչակեցին այն Պենտեկոստի օրվանից հետո: Այն լույսը, որ իր փառքով պետք է լուսավորի ամբողջ երկիրը, մերժվեց, և մեր իսկ եղբայրների գործողություններով մեծ չափով աշխարհից հեռու է պահվել»: Selected Messages, գիրք 1, 235:

Հոգեգալստյան շրջանի սկզբում Թովմասի կասկածը, որը նախապատկերում էր այն ապստամբությունը՝ ընդդեմ այն պատգամի, որ հասավ Հոգեգալստյան օրը, նախապատկերում էր նաև այն ցնցումը, որ տեղի ունեցավ, երբ Յոթերորդ օրվա ադվենտիզմի ղեկավարությունը ոտքի կանգնեց և դիմադրեց Լաոդիկյան եկեղեցուն ուղղված այն պատգամին, ինչպես այն ներկայացվեց Ջոնսի և Վագոների կողմից 1888 թվականին: 1888 թվականին Հայտնության տասնութերորդ գլխի հզոր հրեշտակը իջավ, որպեսզի լուսավորի երկիրը Իր փառքով, սակայն մեծապես այն ղեկավարների չկամության պատճառով՝ մի կողմ դնելու նախապես ձևավորված կարծիքները, Կորիսի, Դաթանի և Աբիրամի ապստամբությունը կրկնվեց: Թովմասը, Հոգեգալստյան օրը եղած հրեաները, Կորիսի ապստամբությունը Մովսեսի օրերում, 1888 թվականի ապստամբությունը—allը նախապատկերում են 9/11-ը, երբ, ըստ Հովելի, պետք է փչվեր փողը: Այդ փողը, ըստ Եսայիայի, հնչեցվում էր՝ բացահայտելու Աստծո ժողովրդի մեղքերը՝ այդպիսով նախապատկերելով 1888 թվականը և Լաոդիկիային ուղղված պատգամը: Երեմիայի պահապանը, որը փող է փչում՝ վերադառնալու «հին շավիղներին», համահունչ է Եսայիային, որը բարձրացնում է իր ձայնը ինչպես փող: Երեմիայի պահապանները Ամբակումի պահապաններն են, որը տալիս է այն հարցը, թե իր պատմության վեճի կամ բանավեճի մեջ որն է լինելու իր դիրքը:

Ես կկանգնեմ իմ պահակակետում, և կդնեմ ինձ աշտարակի վրա, և կհսկեմ՝ տեսնելու, թե ինչ պիտի ասի ինձ, և ես ինչ պիտի պատասխանեմ, երբ հանդիմանվեմ: Ամբակում 2:1.

«Հանդիմանեց» բառը նշանակում է «կշտամբեց կամ վիճեց» և ենթադրում է հարց, քանի որ հաջորդ համարը տալիս է պատասխանը:

Եվ Տերը պատասխանեց ինձ ու ասաց. Գրիր տեսիլքը և այն պարզ արա տախտակների վրա, որպեսզի ընթերցողը վազի: Ամբակում 2:2:

Միլլերական պատմության իրագործմամբ սկսված «վիճաբանությունը» կամ ցնցումը Ուիլյամ Միլլերի պատգամն էր և նրա մարգարեական մեկնության կանոնները՝ ընդդեմ բողոքականության աստվածաբանների: Միլլերական պատմության մեջ վիճաբանությունը սկսվեց 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին՝ Միլլերական պատգամի հաստատմամբ, երբ «Հիսուս Քրիստոսից ոչ պակաս Անձնավորություն» իջավ փոքրիկ գրքով, որը Հովհաննեսը պետք է վերցնեք և ուտեք: Ամբակումի պահապանների վիճաբանությունը, Թովմասի կասկածները, 1888 թվականի ապստամբությունը, Կորիսի ապստամբությունը, Պենտեկոստեի ժամանակ հարբածության մասին վիճաբանությունը—all witness to a debate which began at 9/11. Վիճաբանվող հակասությունը վերջին անձրևի պատգամի շուրջ է, որը 9/11-ին սկսեց կաթիլ-կաթիլ թափվել:

Ամբակումի գրքի այն պատասխանը, որը մղեց միլլերականներին կազմելու 1843 թվականի աղյուսակը, կապված է երկրպագուների երկու դասերի զարգացման հետ, որոնք ներկայացված են Կորիսով և նրա համախոհներով՝ ի հակադրություն Մովսեսի, Թովմասով և մյուս աշակերտներով, հրեաների հարբածության փաստարկով Պենտեկոստեին, աղվենտիզմի առաջնորդությամբ 1888 թվականին, բողոքականներով՝ ի հակադրություն միլլերականների 1844 թվականին, և 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ի հիմար ու իմաստուն կույսերով:

9/11-ին Քրիստոս Իր աշակերտների վրա փչեց Սուրբ Հոգին՝ որպես մի քանի կաթիլ՝ մինչև կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ ամբողջական հեղումը: Այնուհետև Նա բացեց նրանց հասկացողությունը մարգարեական պատգամին՝ «տող առ տող» սկսելով Մովսեսից, այդ աշակերտներին հետ առաջնորդելով Երեմիայի հին շավիղներին, որտեղ նրանք օձվեցին՝ զգուշացման փող հնչեցնելու համար: 9/11-ին Քրիստոսի շունչը գալիս էր Եզեկիելի և Հովհաննեսի չորս հողմերից, և դա Լաճիկիայի պատգամն էր, որը «ուղիղ վկայությունն» է, և որը, երբ նրան ընդդիմանում են, ցնցում է առաջ բերում: 1888-ը նախատիպում է Կորիսի, Դաթանի և Աբիրամի ապստամբությունը, որովհետև մերժվում էր ոչ միայն պատգամը, այլև ընտրված պահապանները, որոնք փողին որոշակի հնչյուն էին տալիս:

Քույր Ուայթը գրել է, որ «այն ցնցումը, որ ես տեսել էի», «պիտի առաջանար այն ուղիղ վկայությունից, որը բխում էր Լաոդիկեցիներին ուղղված Ճշմարիտ Վկայի խորհրդից»: 1888 թվականի լուրը այդ ուղիղ վկայությունն էր, և թե՛ 1888-ը, թե՛ 9/11-ը նշանավորում են Հայտնություն տասնութի հրեշտակի իջնելը:

«Մեր եկեղեցիներին և հաստատություններին պետք է ուղղակի վկայություն տրվի՝ քնածներին արթնացնելու համար»:

«Երբ Տիրոջ խոսքին հավատում են և հնազանդվում, տեղի կունենա հաստատուն առաջընթաց: Այժմ թող տեսնենք մեր մեծ կարիքը: Տերը չի կարող մեզ գործածել, մինչև որ շունչ չփչի չոր ոսկորների մեջ: Ես լսեցի ասված խոսքերը. «Առանց Աստծո

Հոգու խոր ազդեցության սրտի վրա, առանց նրա կենսատու ներգործության, ճշմարտությունը դառնում է մեռյալ տառ»։» Review and Herald, November 18, 1902.

9/11-ին Լաոդիկիայի պատգամը հասավ իր կատարյալ կատարմանը, երբ սկսեց հնչել Աստծո նախկին ուխտի ժողովրդի ուղղված վերջին կոչը: Այդ ժամանակ է, որ Քույր Ուայթը նշում է. «Մեր եկեղեցիներին և հաստատություններին պետք է տրվի ուղիղ վկայություն՝ քնածներին արթնացնելու համար»: Լաոդիկիայի պատգամը սկսվեց, երբ Հայտնություն տասնութերորդ գլխի հրեշտակը իջավ 9/11-ին, ինչը նշանակում է, որ 9/11-ին Լաոդիկիայի Յոթերորդ օրվա աղվենտիստներին ուղղված պատգամը եղել և մնում է՝ «արթնացե՛ք»: Հովելը առաջին գլխի հինգերորդ համարում հրամայեց հարբեցողներին արթնանալ: 9/11-ը նշանավորում է աղվենտիզմի համար վերջին փորձության շրջանի գալուստը և ներկայացնում է Հովելի՝ արթնանալու հրամանը: Հոգեգալստյան շրջանի սկիզբը սկսվում է Աստծո ժողովրդի արթնացմամբ 9/11-ին և ավարտվում է տասը կույսերի առակի կատարմամբ՝ կիրակնօրյա օրենքից անմիջապես առաջ:

9/11-ի արթնացումը կոչ է ուխտի ժողովրդի վերջին սերնդին, որը գտնվում է հավատուրացության մեջ: Կիրակնօրյա օրենքից անմիջապես առաջ տեղի ունեցող արթնացումը դուռը փակում է նախկին ուխտի ժողովրդի առջև: Սկիզբն ու վախճանը նույնն են, և 2023 թվականի հուլիսին Հայտնության գրքի տասնմեկերորդ գլխի երկու վկաներն արթնացան 2020 թվականի հուլիսի 18-ի կանխագուշակության ապստամբությանը: Միջին արթնացումը ներկայացված է ապստամբությամբ, ինչը 9/11-ը նույնականացնում է որպես եբրայական այբուբենի առաջին տառ, 2020 թվականի հուլիսի 18-ը՝ որպես տասներեքերորդ տառ, իսկ կիրակնօրյա օրենքը՝ որպես եբրայական այբուբենի քսաներկրորդ և վերջին տառ: Քսաներկրորդ տառը ներկայացնում է աստվածայնության և մարդկայնության միավորումը, որը վերջնականապես ամբողջանում է այդ երեք արթնացումներից վերջինում:

Տերը «կյանք է շնչում չոր ոսկորների մեջ» 9/11-ին, ինչպես որ Նա Հոգեգալստյան ժամանակաշրջանի սկզբում Սուրբ Հոգին շնչեց աշակերտների վրա: Նրա համբարձումից հետո աշակերտները ներկայացնում են նրանց, ովքեր ընդունեցին Սուրբ Հոգին, և որոնց համար այնուհետև մարգարեական Խոսքի ըմբռնումը բացվեց «տող առ տող» մեթոդաբանության միջոցով: Սուրբ Հոգու ընդունումը տեղի ունեցավ ճաշելիս, որովհետև հոգևորապես ուտել նշանակում է ուտել Հիսուսի մարմինը և խմել Նրա արյունը, Ով է Խոսքը:

Կորնիսի, Դաթանի և Աբիրամի հետ միացած ապստամբները ներկայացնում են (ինչպես նաև աղվենտիզմի առաջնորդությունը 1888 թվականին) այն դասակարգը, որ ցնցումն է պատճառում՝ հակադրվելով փողի պատգամին, որը բացահայտում է Աստծո ժողովրդի մեղքերը, և միաժամանակ կոչ է անում վերադառնալ հին շավիղներին՝ հիմնարար ճշմարտություններին, որոնք ներկայացված են Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակներով»: Փողը կոչ է անում թե՛ վերածննդի, թե՛ բարենորոգման: Միլլերի մարգարեական գոհարներից առաջինը, և նաև առաջինը, որ մերժվեց աղվենտիզմի կողմից, ներկայացնում է միլլերիական շարժման սկիզբն ու ավարտը: Առաջին

հրեշտակի պատգամի սկիզբն ու ավարտը, ինչպես այն հռչակվեց միլլերիացիների կողմից, նշանավորվում է Մովսեսի «յոթ ժամանակներով»: Սկզբում այն ընդունվեց, իսկ վերջում՝ մերժվեց: Այդ մերժման պատճառով Եզեկիելը ներկայացնում է աղվենտիզմը որպես մեռյալ, չոր ոսկորների մի հովիտ: 1863 թվականից մինչև Միացյալ Նահանգներում կիրականօրյա օրենքը ընկած ժամանակահատվածը, ըստ Եսայիա քսաներկուսի, տեսիլքի հովիտն է, սակայն ըստ Եզեկիելի՝ այն մեռյալ, չոր ոսկորների հովիտ է: Այդ մարգարեական երկու հովիտներն էլ համընկնում են Հովելի Հովսափատի հովտի հետ, որը Հովելը նաև բնորոշում է որպես վճռման հովիտ:

Այս գաղափարներն արդեն հաստատված լինելով՝ կարելի է տալ հետևյալ հարցը. ինչպե՞ս եղավ, որ 9/11-ին Հովելի գիրքը դարձավ այն պատգամը, որը Պետրոսը նույնացրեց Պենտեկոստեի ժամանակ: Հաջորդ հոդվածներում կփորձենք պարզաբանել այս գաղափարները:

«(Գրված՝ 1892 թվականի նոյեմբերի 5-ին, Հարավային Ավստրալիայի Ադելաիդից, «Միրելի եղբորորդուն և եղբորորդու կնոջը՝ Ֆրենքին և Հեթին [Belden]»):»

«Երբ դուք լուսավորվեք Սուրբ Հոգով, Մինեապոլիսում եղած այն ամբողջ ամբարշտությունը կտեսնեք այնպես, ինչպես այն կա, ինչպես Աստված է նայում դրան: Եթե այս աշխարհում այլևս երբեք ձեզ չտեսնեմ, վստահ եղեք, որ ես ներում եմ ձեզ այն վիշտը, նեղությունը և հոգու բեռը, որ առանց որևէ պատճառի բերել եք ինձ վրա: Բայց ձեր հոգու համար, հանուն Նրա, Ով մեռավ ձեզ համար, ես ուզում եմ, որ դուք տեսնեք և խոստովանեք ձեր սխալները: Դուք իսկապես միացաք նրանց, ովքեր դիմադրում էին Աստծո Հոգուն: Դուք ունեիք ձեզ անհրաժեշտ բոլոր ապացույցները, որ Տերը գործում էր եղբայրներ Ջոնսի և Վազգոների միջոցով, բայց դուք չընդունեցիք լույսը. և այն զգացմունքներից հետո, որոնց տուրք տվեցիք, այն խոսքերից հետո, որ ասվեցին ճշմարտության դեմ, դուք ձեզ պատրաստ չզգացիք խոստովանելու, որ սխալ էիք գործել, որ այդ մարդիկ Աստծուց ուղերձ ունեին, և որ դուք արհամարհել էիք թե՛ ուղերձը, թե՛ պատգամաբերներին»:

«Երբեք առաջ ես մեր ժողովրդի մեջ չէի տեսել այդպիսի հաստատ ինքնագոհություն և լույսն ընդունելու ու ճանաչելու այդպիսի անպատրաստակամություն, ինչպիսին դրսևորվեց Մինեապոլիսում: Ինձ ցույց է տրվել, որ այն խմբից ոչ մեկը, որ փայփայում էր այդ ժողովում դրսևորված ոգին, այլևս պարզ լույս չէր ունենալու՝ զանազանելու համար այն ճշմարտության թանկարժեք լինելը, որ իրենց ուղարկվել էր երկնքից, մինչև որ խոնարհեցնեին իրենց հպարտությունը և խոստովանեին, որ իրենց մղողը Աստծո Հոգին չէր, այլ որ նրանց միտքն ու սիրտը լցված էին նախապաշարմունքով: Տերը ցանկանում էր մոտենալ նրանց, օրհնել նրանց և բժշկել նրանց իրենց հետադիմություններից, բայց նրանք չէին կամենում լսել: Նրանց մղում էր այն նույն ոգին, որ ներշնչում էր Կորնիլիս, Դաթանին և Աբիրամին: Իսրայելի այդ մարդիկ վճռել էին դիմադրել ամեն ապացույցի, որը ցույց կտար, որ իրենք սխալվում էին, և նրանք շարունակեցին ու շարունակեցին իրենց անհավանության ընթացքը, մինչև որ շատերը հեռացվեցին՝ նրանց հետ միավորվելու համար:»

«Ովքե՞ր էին սրանք: Ո՛չ տկարները, ո՛չ անգետները, ո՛չ էլ լուսավորություն չունեցողները: Այդ ապստամբության մեջ կային երկու հարյուր հիսուն իշխաններ՝ ժողովում հռչակավոր, անվանի մարդիկ: Ի՞նչ էր նրանց վկայությունը: «Ամբողջ ժողովը սուրբ է, նրանցից ամեն մեկը, և Տերը նրանց մեջ է. ուստի ինչո՞ւ եք դուք ձեզ բարձրացնում Տիրոջ ժողովից վեր» [Թվեր 16:3]: Երբ Կորիսը և նրա ընկերները կործանվեցին Աստծո դատաստանի տակ, այն ժողովուրդը, որին նրանք խաբել էին, այս հրաշքի մեջ չտեսավ Տիրոջ ձեռքը: Հաջորդ առավոտ ամբողջ ժողովը մեղադրեց Մովսեսին և Ահարոնին. «Դուք սպանեցիք Տիրոջ ժողովրդին» [համար 41], և ժանտախտը եկավ ժողովի վրա, ու ավելի քան տասնչորս հազար մարդ կործանվեց»:

«Երբ ես մտադրվեցի հեռանալ Մինեապոլիսից, Տիրոջ հրեշտակը կանգնեց իմ կողքին և ասաց. “Ո՛չ այդպես. Աստված գործ ունի քեզ համար կատարելու այս վայրում: Ժողովուրդը կրկնում է Կորիսի, Դաթանի և Աբիրամի ապստամբությունը: Ես քեզ դրել եմ քո պատշաճ դիրքում, որը նրանք, որ լույսի մեջ չեն, չեն ընդունի. նրանք ականջ չեն դնի քո վկայությանը. բայց Ես քեզ հետ կլինեմ. Իմ շնորհն ու զորությունը քեզ պիտի պահպանեն: Քեզ չէ, որ նրանք արհամարհում են, այլ այն պատգամաբերներին և այն պատգամը, որ Ես ուղարկում եմ Իմ ժողովրդին: Նրանք անարգանք են ցուցաբերել Տիրոջ խոսքի հանդեպ: Սատանան կուրացրել է նրանց աչքերը և ապականել նրանց դատողությունը. և եթե ամեն մի հոգի չապաշխարի այս իր մեղքից, այս չարագործված անկախությունից, որ վիրավորանք է հասցնում Աստծո Հոգուն, նրանք պիտի ընթանան խավարի մեջ: Ես պիտի շարժեմ աշտանակը իր տեղից, եթե նրանք չապաշխարեն և չդառնան, որպեսզի Ես բժշկեմ նրանց: Նրանք մթագնել են իրենց հոգևոր տեսողությունը: Նրանք չեն կամենում, որ Աստված հայտնի Իր Հոգին և Իր զորությունը. որովհետև Իմ խոսքի հանդեպ նրանց մեջ կա ծաղրանքի և զզվանքի ոգի: Թեթևամտությունը, դատարկախոսությունը, կատակաբանությունն ու կատակելը ամեն օր գործադրվում են: Նրանք իրենց սրտերը չեն դրել Ինձ փնտրելու վրա: Նրանք քայլում են իրենց իսկ բորբոքած կայծերի մեջ, և եթե չապաշխարեն, պիտի պառկեն ցավի մեջ: Այսպես է ասում Տերը. Կանգնի՛ր քո պարտքի պահակակետում, որովհետև Ես քեզ հետ եմ, և քեզ չեմ թողնի ու չեմ լքի”:

Աստծուց եկած այս խոսքերը ես չեմ համարձակվել անտեսել:»

«Լույսը Բեթլ Քրիքում շողում էր հստակ, պայծառ ճառագայթներով. բայց ո՞վքեր են նրանցից, որ մասնակցություն ունեցան Մինեապոլիսի ժողովին, եկել դեպի լույսը և ընդունել ճշմարտության այն հարուստ գանձերը, որոնք Տերն իրենց երկնքից ուղարկեց: Ո՞վքեր են քայլ առ քայլ համաքայլ ընթացել Առաջնորդի՝ Հիսուս Քրիստոսի հետ: Ո՞վքեր են լիակատար խոստովանություն արել իրենց մոլորված նախանձախնդրության, իրենց կուրության, իրենց խանդերի և չար կասկածանքների, ճշմարտության հանդեպ իրենց ընդդիմության մասին: Ոչ ոք. և քանի որ նրանք երկար ժամանակ անտեսել են լույսն ընդունելու և ճանաչելու իրենց պարտքը, այն նրանց շատ հեռու է թողել ետևում. նրանք չեն աճել շնորհի և մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսի գիտության մեջ: Նրանք չեն ընդունել այն անհրաժեշտ շնորհը, որ կարող էին ունենալ, և որը նրանց կդարձներ զորավոր մարդիկ կրոնական փորձառության մեջ:»

Միննեապոլիսում բռնած դիրքորոշումն, ըստ երևութին, անհաղթահարելի արգելք էր, որը մեծ չափով նրանց փակեց կասկածողների, հարցադրողների, ճշմարտությունը և Աստծո գործությունը մերժողների շրջապատում: Երբ մեկ այլ ճգնաժամ գա, նրանք, ովքեր այսքան երկար դիմադրել են վկայությանը՝ վկայության վրա կուտակված, կրկին պիտի փորձվեն այն կետերի վրա, որոնցում նրանք այնքան ակնհայտորեն ձախողվեցին, և նրանց համար դժվար կլինի ընդունել այն, ինչ Աստծուց է, և մերժել այն, ինչ խավարի գործություններից է: Ուստի նրանց միակ ապահով ընթացքը խոնարհությամբ ընթանալն է՝ իրենց ոտքերի համար ուղիղ շավիղներ հարթելով, որպեսզի կաղը ճանապարհից դուրս չշեղվի: Ամեն ինչից կախված է, թե ում հետ ենք հաղորդակցվում՝ արդյոք այն մարդկանց հետ, որոնք քայլում են Աստծո հետ և հավատում ու վստահում Նրան, թե մարդկանց հետ, որոնք հետևում են իրենց իսկ ենթադրյալ իմաստությանը՝ ընթանալով իրենց իսկ բորբոքած կայծերի լույսով:

«Ճշմարտության դեմ գործածների ազդեցությանը հակազդելու համար պահանջված ժամանակը, հոգատարությունը և աշխատանքը սոսկալի կորուստ են եղել, որովհետև մենք կարող էինք տարիներով առաջ լինել հոգևոր գիտության մեջ, և շատ ու շատ հոգիներ կարող էին միանալ եկեղեցուն, եթե նրանք, որ պարտավոր էին լույսի մեջ քայլել, շարունակեին Տիրոջը ճանաչել, որպեսզի իմանային, թե Նրա ելքը պատրաստված է ինչպես առավոտը: Բայց երբ այնքան մեծ աշխատանք է պետք գործադրել հենց եկեղեցու ներսում՝ հակազդելու այն մշակների ազդեցությանը, որոնք կանգնել են որպես գրանիտե պատ ընդդեմ այն ճշմարտության, որ Աստված ուղարկում է Իր ժողովրդին, աշխարհը մնում է համեմատական խավարի մեջ:»

«Աստված կամեցել էր, որ պահապանները վեր կենային և միաբան ձայներով հնչեցնեին վճռական մի լուր՝ փողին տալով որոշակի ձայն, որպեսզի ժողովուրդը բոլորը միասին շտապեին իրենց պարտքի տեղը և իրենց բաժինը կատարեին այդ մեծ գործում: Այդ ժամանակ այն մյուս հրեշտակի գորավոր ու հստակ լույսը, որ մեծ իշխանությամբ իջնում է երկնքից, կլցներ երկիրը իր փառքով: Մենք տարիներով ետ ենք մնացել, և նրանք, ովքեր կանգնել էին կուրության մեջ ու խոչընդոտել էին հենց այն լուրի առաջխաղացումը, որ Աստված կամենում էր՝ Միննեապոլիսի ժողովից դուրս գար որպես վառվող ճրագ, պետք է խոնարհեցնեն իրենց սրտերը Աստծո առաջ և տեսնեն ու հասկանան, թե ինչպես է գործը խափանվել իրենց մտքի կուրության և սրտի կարծրության պատճառով:»

«Ժամեր են վատնվել մանրուքների շուրջ վիճաբանելով, ոսկե առիթները կորցվել են, մինչդեռ երկնային պատգամաբերները վշտացել են՝ ուշացումից անհամբերացած: Սուրբ Հոգին—այնքան քիչ է գնահատվել Նրա արժեքը կամ յուրաքանչյուր հոգու համար Նրան ընդունելու անհրաժեշտությունը: Նրանք, ովքեր իսկապես ընդունում են այդ երկնային պարգևը, առաջ պիտի գնան՝ արդարության գրահով զգեստավորված, որպեսզի պատերազմեն Աստծու համար: Նրանք պիտի հարգեն Տիրոջ առաջնորդությունները և երախտագիտությամբ պիտի լցվեն Նրա հանդեպ՝ Իր ողորմության համար: Մակայն շատ ու շատ վայրերում և շատ ու շատ առիթներով ճշմարիտ կերպով կարելի էր ասել, ինչպես Քրիստոսի օրերում՝ նրանց

մասին, ովքեր դավանում էին, թե Աստծու ժողովուրդն են, որ ոչ շատ զորավոր
գործեր կարող էին կատարվել նրանց անհավատության պատճառով: Շատերը,
ովքեր կապված են եղել խավարի կապանքներով, հարգված են եղել, որովհետև
Աստված նրանց օգտագործել է, և նրանց անհավատությունը կասկած և
նախապաշարում է հարուցել ճշմարտության այն պատգամի դեմ, որը երկնքի
հրեշտակները ձգտում էին մարդկային միջոցներով փոխանցել՝ հավատով
արդարացում, Քրիստոսի արդարություն»: The 1888 Materials, 1066–1070.